

ІСТОРИКО-АРХІТЕКТУРНА СПАДЩИНА ЯК СКЛADOVA ТУРИСТСЬКОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ МІСТА (НА ПРИКЛАДІ М. ЛЬОВОА)

Крупа

Інна Петрівна

завідувач лабораторії кафедри міжнародного туризму Київського національного університету культури і мистецтв

Крупа

Інна Петровна

заведующая лабораторией кафедры международного туризма Киевского национального университета культуры и искусств

Крупа

Inna

laboratory chief of International Tourism of Kyiv National University of Culture and Arts

***Анотація.** У статті робиться спроба охарактеризувати потенціал об'єктів історико-архітектурної спадщини м. Львова з позиції гостя-туриста. Розглядається історико-архітектурна спадщина Львова, його історія розвитку, розбудова, туристичні ресурси та ін., що підкреслюють унікальність та неповторність міста.*

***Ключові слова:** спадщина, імідж, туристичні ресурси, архітектурні об'єкти.*

Актуальність. Формування позитивного іміджу України в соціально-психологічному сприйнятті світовою громадськістю набуває все більшого значення в умовах глобальних політичних, соціальних і економічних змін у світі. Цей активний процес надає державі шанс заявити світові про власні туристичні можливості.

Кожне місто володіє індивідуальними рисами і потребує вваженого підходу до його позиціонування в туристичній сфері. В цьому аспекті розглядається його історія розвитку, розбудова, туристичні ресурси тощо, які свідчать про унікальність та неповторність міста. Різноманітність туристично-ресурсного потенціалу, багата історико-культурна спадщина, розвинена інфраструктура підкреслюють туристську привабливість міста. Усвідомлюючи підвищену складність цього процесу, визначення сучасних теоретичних основ організації формування іміджу країни, вважаємо актуальним науково-практичним завданням аналізу зазначених складових, зокрема й історико-архітектурну спадщину Львова. Місто Львів рекламує себе як місто, відкрите для світу, як розвинений туристичний центр.

Стан дослідження. Вагомий внесок у розробку теоретико-методологічних засад іміджу зробили зарубіжні науковці: К. Веркман, С. Девіс, Я. Елвуд, Г. Чамерсон та ін. Ними висвітлено питання створення іміджу, основи його позиціонування, стратегії управління тощо. Проблемами територіального іміджу займаються О. Горохов, А. Панкрухін, І. Важеніна, Т. Мещеряков, С. Митрофанов та ін. Розробка теоретичних і практичних засад формування національного іміджу знаходиться в центрі уваги У. Оллінса, С. Анхольта, Дж. Ді Вісенте. Деякі аспекти національного туристичного іміджу розглядаються у роботах І. Рейна, К. Соренсена, А. Еклунда, М. Бойко, Г. Заячківської, В. Тарнавського, А. Теплухіна, Л. Шульгіної. Питання збереження та популяризації історико-архітектурної

спадщини, зокрема Львова, досліджуються у роботах А. Данилюка, І. Лемка, О. Лесика, М. Мальської, О. Мацюка, М. Рутинського, В. Петранівського та ін.

Метою статті є визначення потенціалу об'єктів історико-архітектурної спадщини м. Львова з позиції гостя-туриста.

Виклад основного матеріалу. Місто реформує своє туристичне господарство, впроваджує сучасні форми обслуговування, забезпечує комфортне перебування українських та іноземних туристів.

Наукова новизна роботи полягає у тому, щоб виявити особливості історико-архітектурної спадщини Львова в трансформаційних процесах сучасного вітчизняного туризму.

Пізнавально-просвітницька складова формування туристської привабливості міста включає наявність туристичного ресурсу, якість та ступінь збереженості пам'яток культури та архітектури, відомостей про видатних людей, які жили і творили у місті. Серед головних туристських ознак міста 366 пам'яток історії, що перебувають під захистом ЮНЕСКО, 25 постійно діючих музеїв, історико-культурні заповідники, замки, театри, парки, церкви та костели. Місто має багато видатних архітектурних об'єктів та комплексів, що приваблюють туристів: площа Ринок, оперний театр, вірменський квартал, палац Потоцьких, каплиця Боїмів, Домініканський собор, Бернардинський монастир, палац Корнякта та ін. [6; 2].

Площа Ринок — центр політичного, громадського, культурного і торгового життя міста протягом 500 років, серце Львова, історичний початок європеїзації України.

Львівська площа Ринок зберегла свою назву від XIV ст. Назва походить від німецького “der Ring” (коло, кільце), власне, за таким принципом будувалися центральні площі німецьких середньовічних міст [4, 49; 5].

Саме тут, у долині річки Полтва, в середині XIV ст. за дорученням короля Казимира III було започатковано класичне європейське місто з ринковою площею. Польський король зводив місто за найдосконалішими тогочасними будівельними технологіями, він запросив із цією метою ремісників та будівельників із Німеччини. У наступні століття архітектурну досконалість Ринку доповнювали італійські та австрійські архітектори.

Площа Ринок у її сучасному вигляді — це на-

шарування архітектурних ідей багатьох творців і багатьох століть, які, втім, мають одну єдину особливість — незмінну узгодженість і гармонію. Всі кам'яниці площі різні й неповторні, але у той самий час наче споріднені між собою однією ідеєю. Кожна кам'яниця — окремий і завершений образ. Будинки не надто високі й не надто малі, жоден із них не випадає з загального ансамблю своїми розмірами, висотою чи стилем. Несиметрично розміщені вікна — два поруч і одне осторонь — мають утилітарне призначення: два вікна припадають на головну залу — світлицю, а третє — на бокову, господарську кімнату.

Львівські середньовічні патриції замовляли проекти своїх будинків здебільшого італійським архітекторам, вихідцям із північної Ломбардії та південної Швейцарії. Але італійський ренесанс не зміг у Львові зберегти свою чистоту і непорушність стилю, він доповнений і збагачений місцевими традиціями, зокрема рисами східного українського зодчества. Таким чином, протягом майже п'яти століть творився єдиний в Україні неповторний ансамбль житлових будинків на площі Ринок.

Площа Ринок разом із ратушею має 45 будинків. Майже в кожній кам'яниці мешкав якийсь “півничний” чи “півнична”, тобто власники шинків. У кожному будинку було своє “обійстя”, медове, горілчане або пивне. Будинок № 45 також відомий в історії як популярний у 30-ті роки ресторан “Атляс” — улюблене місце львівської богемі: артистів, музикантів, поетів, художників.

Усі кам'яниці Ринку є пам'ятниками архітектури, хоча дійшли до нашого часу з ґрунтовними перебудовами XVII–XXI ст. Серед архітекторів, які створювали і реставрували ансамбль площі Ринок: Петро Барбон, Броніслав Віктор, Ян де Вітте, Дені Гібо, Людомил Дяуркович, Петро Красовський, Франциск Кульчицький, Міхал Лужецький, Бернард Меретин, Іван Могитич, Христофор Мурадович, Василь Нагірний, Ян Пйотровський, Ян Покорович, Петро Полейовський, Павло Римлянин, Мартин Урбанік, Павло Щасливий [4; 5; 6; 7].

Збудований на початку минулого століття за проектом архітектора Зигмунда Горголевського оперний театр у Львові порівнювали з Паризькою та Віденською операми. Це споруда, у якій можна знайти різні архітектурні стилі європейських країн, утілені з пишномовною імпазантністю.

Форми фасаду дуже складні і різноманітні: це

колони, балюстради, ніші, насичені алегоричними скульптурними постатями. Над головним карнизом фасаду височать статуї восьми муз, над ними горельєфна десятифігурна композиція “Радощі і страждання життя”. Фронтон угорі завершується скульптурною тріадою крилатих бронзових постатей Генія драми, комедії і трагедії, а у центрі — Слави, яка тримає золоту пальмову гілку. Ці скульптури творили видатні львівські митці: Попель, Баронч, Війтович. Внутрішнє убранство споруди оздоблене позолотою (на неї витратили декілька кілограмів золота), різнокольоровим мармуром, декоративними розписами і скульптурою. Окрасою сцени є декоративна завіса “Парнас” — робота відомого в Європі польського живописця Генрика Семирадського (1900 р.). Із нею пов’язана цікава легенда Львівської опери. Художник Семирадський чотири роки працював в Італії над замовленням львів’ян. На викуп завіси грошей, на жаль, не знайшлося, і художник подарував свій шедевр опері. Він помер уже в 1902 р., але його робота і дотепер тішить вишуканий художній смак львів’ян і гостей міста [4, 49].

Національні громади у стародавньому Львові займали кожна свою територію. Одна з найстаріших громад Львова — вірменська — віками створювала у місті осередок свого національного життя з унікальною архітектурою і неповторним духом найдавнішої східної християнської культури.

Вірмени, вигнані з батьківщини монголо-татарською навалою у середині XIII ст. і позбавлені державності, знайшли гостинний притулок на галицькій землі. Вони прийняли християнство на декілька століть раніше, аніж це зробили народи Європи — принесли до Львова разом зі своїми капіталами творчий пошук і бездоганну ремісничу вправність ювелірів, шкіряників і гартувальників. Та найкраще вірмени одвічно освоїли купецький фах. Торговельні каравани зі східних країн до Європи були майже цілковито вірменською монополією. Вірмени не лише торгували самі, а й постійно обіймали посади торгових перекладачів, через яких здійснювалися контакти всіх іноземних купців у Львові.

Вірмени селилися за мурами міста у північній частині, неподалік центральної Ринкової площі. Тут містився осередок григоріанського єпископства, який підпорядковувався лише голові вірменської церкви — Католикусу всіх вірмен. Світським

життям громади керував вїт і рада старійшин. Вірмени для залагодження внутрішніх проблем громади користувалися власним звичаєвим законодавством, наприклад, якщо паляя ловили на місці підпалу, його мали право беззастережно кинути у вогонь. Вірмени мали власну школу, шпиталі, бібліотеку, театр, а у 1616 р. заснували навіть першу вірменську друкарню. Забудова Вірменського кварталу була своєрідною, з урахуванням тогочасних тенденцій, зокрема, багато будинків до другої половини XVIII ст. мали широкі в’їздові брами, у деяких вони збереглися й до сьогодні.

Вірменський кафедральний собор Успення Пресвятої Богородиці було споруджено у 1356–1370 рр. на місці дерев’яного вірменського храму за зразками давніх вірменських церков. Після пожеж 1712 р. та 1778 р. вірменську дільницю відбудували, а в 1908–1928 рр. було проведено реконструкцію храму. Вірменський собор прикрашають мозаїка та вітражі Юзефа Меґоффера, фрески Яна Генрика Розена, пам’ятники, скульптури, барельєфні епітафії. До комплексу собору входять дзвіниця, собор, пам’ятна колона Св. Христофора, що є пам’яткою архітектури національного значення.

У стилі французького неоренесансу кінця XIX ст. побудовано у місті палац графів Потоцьких. Імпозантний палац прикрашений рельєфами, ліпниною, настінним живописом і вітражами. Палац Потоцьких — яскравий зразок архітектури зрілого історизму, одна з найцікавіших архітектурних пам’яток Львова. Запроєктував його французький архітектор Луї д’Оверню на замовлення намісника королівства Галичини і Лодомерії графа Альфреда II Юзефа Потоцького (1817–1889). Будівництво тривало від 1888 до 1890 р. під наглядом та певними змінами львівського архітектора Юліана Цибульського.

Інтер’єри палацу на першому поверсі вирішені здебільшого у стилі короля Луї XVI. Зали (Червона, Дзеркальна, Голуба, Кабінет Ордината) оздоблені штучним мармуром і позолотою, ліпниною та дзеркалами. Різьблені з мармуру каміни прикрашені золоченою бронзою.

На першому поверсі міститься каплиця з чудотворною іконою Львівської Богородиці (XV ст.). Експозиція Львівської галереї мистецтв розгорнута на другому поверсі. Її відкриває зал античного мистецтва. Європейське мистецтво XIV–XVIII ст. представлено найкращими творами збірки: україн-

ською іконою XV ст. “Св. Параскевою”, полотнами М. Базаїгі, Я. Цуккі, С. Річчі, Ж.-Е. Ліотара, Ж. Герена, Ф. Гойї. Часто у палаці відбуваються конференції, презентації, камерні концерти, зустрічі політиків [2; 4; 5; 6; 7].

Каплиця Боїмів — славнозвісна пам’ятка пізнього ренесансу, що не має аналогів не лише в Україні, але й у європейській архітектурі. Ця унікальна пам’ятка є окрасою Катедральної площі, з цього провулка відкривається один із найкращих краєвидів Львова — на площу Ринок і міську ратушу. Львівський купець родом із Угорщини Георгій Боїм розбагатів на торгівлі вином та, отримавши громадянство Львова разом із посадою бургомістра, вирішив збудувати родинну каплицю небаченої краси. Будівлю звели за проектом вроцлавського будівничого Андрія Бемера і освятили у 1615 р. [2, 4].

На іншому фасаді, з боку вулиці Галицької, під склом, — старовинні оригінальні портрети Боїма і його дружини. Третій фасад має чудовий рельєф, що зображує Георгія Змієборця. Купол каплиці завершує статуя скорбного Христа у Гетсиманському саду, де він просить Отця, щоб Його оминули страждання на хресті. Сюжет, досить часто репрезентований у малярстві, у скульптурі й є справді унікальним. Фасадна стіна каплиці вкрита суцільним кам’яним різьбленням на тему Страстей і фігурами святих Петра та Павла. Інтер’єр будівлі є не менш пишно декорований [2, 4]. При створенні багатофігурних композицій за звичаєм того часу використовували, як моделей, пересічних людей [2, 4].

Домініканський собор (нині греко-католицька церква Святої Євхаристії) — велична архітектурна пам’ятка пізнього бароко з оригінальним скульптурним оздобленням. Монастир домініканців на цьому місці заснували ще у XIII ст. на прохання дружини українського князя Лева Даниловича, угорської принцеси Констанції, яка була католичкою і на чужині тужила за своєю вірою. Від XV і до середини XVII ст. тут стояв костел, збудований у готичному стилі.

Через аварійний стан готичний домініканський костел розібрали у 1748 р. Новий храм, який нагадує костел святого Карла у Відні, у 1748–1764 рр. спорудили за проектом військового інженера, генерала артилерії Яна де Вітта у пізньому бароковому стилі. В ті часи існувала добра традиція зберігати від попередньої знищеної споруди все цінне, що

тільки можна було зберегти. До наших часів у південній частині храму можна оглянути алебастровий надгробок XVI ст. — пам’ять про старовинний готичний костел, що зник ще 260 років тому [5].

Усередині храму є низка надгробків, найціннішим із яких є надгробок графині Дунін-Борковської, роботи всесвітньо відомого датського скульптора Бертеля Торвальдсена (1816 р.). Львівську школу скульпторів представляє пам’ятник губернатору Галичини Гауеру роботи Шімзера (1824 р.). У 1880 р. тут споруджено пам’ятник знаменитому польському художнику Артурові Гротгеру роботи скульптора Гадамського.

Із 90-х рр. Домініканський собор став греко-католицьким храмом Святої Євхаристії, особливо популярним серед львівської інтелігентної і національно свідомої молоді.

Бернардинський монастир (греко-католицька церква Святого Андрія Первозванного) — пам’ятка ренесансу, маньєризму і бароко 1600–1630 рр. — цілісний середньовічний монастирський комплекс із фортифікаційними укріпленнями.

Монастир бернардинів (польський варіант ордену францисканців) збудовано за міськими мурами, тому міцні і високі фортечні укріплення добре збереглися з північного і східного боків. Історія монастиря сягає середини XV ст., але цю пам’ятку збудували на початку XVII ст. Це була епоха надзвичайно швидкої зміни архітектурних стилів. Відомий зодчий Львова італієць Павло Римлянин у 1600 р. розпочав будівництво костелу у стилі звичного для нього ренесансу, але майстер, не завершивши справи, помер у 1618 р. Польському королеві Сигізмунду, який прибув на оглядини будівництва, первісний задум здався надто скромним. Тож уже учень і наступник Римлянина, швейцарець Амброзій Прихильний будував споруду. Розкішний маньєристичний скульптурний декор, який, проте, не порушує мистецького почуття міри, є найціннішим спадком цієї пам’ятки: більше двадцяти довершених скульптур становлять живу галерею колоритних постатей XVII ст. Вроцлавський архітектор Андрій Бемер завершив ансамбль монастиря бароковою вежею й оздобленням фасаду. Інтер’єр храму прикрашають численні різьблені вівтарі XVII ст., стіни вкриті оригінальним фресковим розписом того ж періоду. Тут настільки злилися воєдино реальні факти міських хронік із легендами, що розділити їх тепер неможливо: цілюще

джерело, що вдарило після поховання у 1484 р. на подвір'ї монастиря святого Яна з Дуклі; барокова ротонда над криницею, куди скидали тіла вбитих українців, які у 1648 р. хотіли відчинити браму міста гетьманові Богдану Хмельницькому; годинник на вежі костелу, що завжди випереджав час на п'ять хвилин на згадку про те, що монах-бернардинець перевів стрілку годинника вперед (міська брама зачинилися перед самим носом загарбників і таким чином було врятовано Львів від знищення). Багато легенд та реальних історичних подій пам'ятають і підземелля монастиря бернардинів [4, 26].

Палац Корнякта — надзвичайно цінна ренесансна пам'ятка 1580 р. — палац найбагатшого львів'янина за всю історію міста купця Костянтина Корнякта.

Грек за походженням із острова Крит, Костянтин Корнякт, який мешкав у Львові в XVI ст. і контролював торгівлю вином на всьому Чорномор'ї, був меценатом, досвідченим і мудрим чоловіком, знав багато східних мов. Завдяки Корнякту, ми маємо й архітектурні пам'ятки Львова епохи Ренесансу. Цю кам'яницю збудував для нього на місці колишніх двох італійський архітектор Петро Барбон. За тодішніми законами всі кам'яниці, розташовані на площі Ринок, могли мати не більше трьох вікон по фасаді, це було так зване правило рівних можливостей, адже кожне вікно першого поверху могло використовуватись для облаштування майстерні, крамниці чи аптеки, а також для реклами. І ніхто,

навіть найбагатший громадянин Львова Костянтин Корнякт, не міг порушити цього правила. І лише пізніше, за свої заслуги перед польськими королями, він одержав дворянський титул і дозвіл збудувати собі палац.

У середині XVII ст. палац Корнякта перейшов до родини польського короля Яна III Собеського і відтоді почав називатися Королівською кам'яницею. Місто викупило будівлю у 1908 р., і вже майже сто років тут знаходиться Львівський історичний музей. У будівлі після ренесансної перебудови збереглася Готична зала — єдина українська пам'ятка світської готики XV ст., тут також працює антикварний магазин.

Висновки. Серед головних чинників впливу на вибір подорожі у туристів особливо підкреслимо ті, що є значущими у формуванні іміджу держави: культурний рівень, екологічна ситуація, криміногенна обстановка, національна та релігійна толерантність, політична та економічна стабільність. Слід назвати також ті, що стосуються розвитку туристичної індустрії: наявність рекреаційних ресурсів та комфортність відпочинку, співвідношення рівня сервісу рівню цін, безпека подорожі тощо. Важливими є також сформований стереотип, реклама в засобах масової інформації, відгуки інших туристів про місто, регіон, країну. Саме Львів є сьогодні таким листом, де переплітаються епохи і представлено багату історико-архітектурну спадщину країни.

Література / References:

1. Винничук Ю. П. Легенди Львова [Текст] / Ю. П. Винничук. – Л.: ЛА "Піраміда", 2000. – 256 с.
2. Возницький Б. В. Каплиця Боїмів у Львові. Фотонарис. – Львів: Каменяр, 1979. – 64 с.
3. Котлобулатова І. П. Львівські скарбниці / І. П. Котлобулатова. – Л.: ЛА "Піраміда", 2002. – 92 с.
4. Лемко І. Легенди старого Львова / Ілько Лемко. – Л.: Априорі, 2008. – 176 с.
5. Мельник І. В. Львівське середмістя: всі вулиці, площі, храми й кам'яниці: урбаністичні есе / І. В. Мельник; фотогр. Р. Загайська [та ін.]. – Л.: Априорі, 2011. – 319 с.
6. Lviv. Travel офіційний туристичний сайт міста <http://lviv.travel/ua/index/sitemap>.
7. Początki nowożytnego Lwowa w architekturze / napisał Tadeusz Mańkowski. Mańkowski, Tadeusz (1878–1956). – Lwów: [s. n.], 1923 (Kraków: Drukarnia Uniwersytetu Jagiellońskiego pod zarządkiem J. Filipowskiego). – 52 s.
1. Vinnichuk Ju. P. (2000) Legendi L'vova / Ju. P. Vinnichuk. – L.: LA "Piramida" [in Ukrainian].
2. Voznits'kii B. G. Kaplitsia Boimiv u L'vovi (1979): fotonaris / B. G. Voznits'kii. – L.: Kameniar [in Ukrainian].
3. Kotlobulatova, I. P. (2002) L'vivs'ki skarbniitsi / I. Kotlobulatova. – L.: LA "Piramida" [in Ukrainian].
4. Lemko I. (2008) Legendi starogo L'vova. / I. Lemko. – L.: Apriori. [in Ukrainian].
5. Mel'nik I. V. (2011) L'vivs'ke seredmistia: vsi vulitsi, ploschi, khrami i kam'ianitsi: urbanistichni ese / I. V. Mel'nik. – L.: Apriori [in Ukrainian].
6. Lviv. Travel Ofitsiinii Turistichnii Sait Mista <http://lviv.travel/ua/index/sitemap>.
7. Mańkowski T. Początki nowożytnego Lwowa w architekturze/ napisał Tadeusz Mańkowski. Mańkowski, Tadeusz (1878–1956). – Lwów: [s. n.], 1923 (Kraków: Drukarnia Uniwersytetu Jagiellońskiego pod zarządkiem J. Filipowskiego). – 52 s.

Крупа Інна Петровна

Историко-архитектурное наследие как составляющая туристской привлекательности города (на примере г. Львова)

Аннотация. В статье делается попытка охарактеризовать потенциал объектов историко-архитектурного наследия Львова с позиции гостя-туриста. Рассматривается историко-архитектурное наследие Львова, его история развития, строительство, туристические ресурсы и т.д., которые подчеркивают уникальность и неповторимость города.

Ключевые слова: наследие, имидж, туристические ресурсы, архитектурные объекты.

Krupa Inna

Historical and Architectural Heritage as a Part of the Tourist Attractiveness of the City (for Example, the City of Lviv)

Summary. The article aims to identify the potential sites of historical and architectural heritage of Lviv from a guest-tourist position. One of the important directions of development of society is the tourist business. Tourism is one of the largest and most dynamic sectors of the global economy. A high rate of development, large amounts of foreign exchange earnings actively influence the various sectors of the world economy, promotes the formation of their own sectors of the national tourism industry. This paper considers the historical and architectural heritage of Lviv, its history of development, construction, tourism resources, etc. City travel reforming its economy, introducing modern forms of service, ensure a comfortable stay of Ukrainian and foreign tourists. Informative and educational component of the formation of the tourist attraction of the city includes the presence of tourism resources, quality and degree of preservation of cultural monuments and architecture, information about famous people who lived and worked in the city.

The main tourist city features 366 historical monuments under UNESCO protection, 25 permanent museums, historical and cultural reserves, theaters, parks, churches and cathedrals. The city has long been known as a center of artistic creativity; literature, music and theater. The cultural richness of the city are its theaters; concert halls; retain creative achievements of the past 50 state, public and private museums; held in numerous cultural events and art events, operates more than 100 churches of different denominations and there is great interest in Lviv tourists. The city has many outstanding architectural objects and complexes that attract tourists: Market Square, the Opera House, the Armenian quarter; Potocki Palace, Boim Chapel, Dominican Church, Bernardine monastery, palace Kornyakta and others. The medieval patrician houses ordered projects of mostly Italian architects, people from northern Lombardy and southern Switzerland. But the Italian Renaissance in Lviv could not maintain its purity and sanctity of style, it was supplemented and enriched by local traditions, in particular, by the features of Ukrainian Eastern architecture. For nearly five centuries, only in Ukraine there was unique ensemble of residential buildings on Market Square. All buildings are monuments market, but have survived with extensive reconstructions in the seventeenth and twenty-first century. Among the architects who created and restored ensemble of Market Square Peter Barbon, Bronislaw Victor, Jan de Witte, Denis Hibo, Lyudomyl Dyayurkovich Peter Krasovsky, Francis Kulchytzky, Michal Luzhetskyy Bernard Meretin John Mohytych, Christopher Muradowicz, Basil Nagorny, Jan Piotrowski Ian Pokorovich, Poleyovskiy Peter, Paul Roman, Martin Urbanik, Paul The Happy. In the style of French Renaissance late nineteenth century. built in Counts Potocki Palace. Imposing palace is decorated with reliefs, moldings, wall paintings and stained glass. Potocki Palace - a vivid example of architecture of mature historicism, one of the most interesting architectural monuments of the city. In the architects of the time to keep the tradition of the previous building destroyed everything of value that could just save. Before our time in the south of the Dominican church, which was built in 1407 and was dismantled by the state of emergency in 1748 and built a new one, you can see the alabaster Tombstone XVI century - a memory of the old Gothic church. Those highlight the uniqueness and originality of the city. The provisions and the conclusions set out in the work based on the use of the principle of the unity of theory and practice, scientific and special methods of investigation (analytical - conceptual approaches in the study, which is based on the study of historical and cultural heritage, the system - in the definition of the role of experience in the tourism sector; history - comparative - to identify the characteristics of historical and architectural heritage of Lvov; cultural - in the justification of cultural and historical implications of national historical and cultural heritage), which ensured their high reliability. The scientific novelty of this work lies in the fact that in the course of the study the peculiarity of historical and architectural heritage of Lvov in the transformation processes of contemporary national tourism. Conclusions. When you select a country or a city trip in the first place tourists interested in the image of the state (level, the environmental situation, the crime situation, national and religious tolerance, political and economic stability), and the development of the tourism industry (availability of recreational resources and a comfortable stay, the level of service ratio the level of prices, travel safety, the integrity of the baggage, etc.). Currently, Lviv, a city that is completely focused on tourism.

Keywords: heritage, image, tourist resources and architectural objects.